

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 sierpnia 2013 roku powódki A. K. i małoletnie K. S. i M. S. reprezentowane przez przedstawicielkę ustawową A. K. wniosły o zasądzenie solidarnie od pozwanych R. G. (1) i Z. G. kwoty 10 698 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniosły o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazały, że w marcu 2010 roku strony zawarły ustną umowę dzierżawy, której przedmiotem było wydzierżawienie nieruchomości rolnej, składającej się z działek nr (...), mieszczącej się w miejscowości O., a w dniu 11 kwietnia 2011 roku pisemną umowę dzierżawy, która poza w/w działkami obejmowała także działki nr (...) znajdujące się w miejscowości Z.. Roszczenie powodów obejmowało:

kwotę 1505,40 zł, na którą składała się kwota czynszu dzierżawnego za rok 2009/2010 w wysokości 621,45 zł, zwrot kosztów za orkę w wysokości 461,60 zł i skapitalizowane odsetki za okres od 1 września 2010 roku do dnia 31 sierpnia 2013 roku od wskazanej kwoty w wysokości 422,35 zł,

kwotę 1126,70 zł, na którą składała się niezapłacona część kwoty czynszu dzierżawnego za rok 2010/2011 w wysokości 894,22 zł i skapitalizowane odsetki za okres od 1 września 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2013 roku od wskazanej kwoty w wysokości 232,48 zł,

kwotę 8065,90 zł, na którą składała się kwota czynszu dzierżawnego za rok 2011/2012 w wysokości 7140,22 zł i skapitalizowane odsetki za okres od 1 września 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2013 roku od wskazanej kwoty w wysokości 925,68 zł; po zsumowaniu kwotę 10 698 zł.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Kutnie zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kwotę 9192,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2203 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Apelacje od tego wyroku wniosły obie strony.

Pozwani zaskarżyli wyrok w części uwzględniającej powództwo zarzucając :

1. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż:- powodowie nie wywiązali się z przedmiotowej umowy dzierżawy i nie uregulowali należności w wysokości 7.000 złotych za rok dzierżawny 2011/2012 w sytuacji gdy z wyjaśnień pozwanych, jak i świadka H. Ś. w sposób jednoznaczny wynika, iż przedmiotowa kwota została uregulowana na rzecz powodów, zeznania świadka H. Ś. są niemożliwe do zweryfikowania w jakikolwiek sposób w uwagi na ich ogólnikowość, w sytuacji gdy świadek podał wszystkie znane mu okoliczności, a tj. iż był obecny przy przeliczaniu pieniędzy, jak i wręczeniu ich powódce, ponadto świadek określa miejsce i czas przekazania pieniędzy oraz wskazuje jakiego tytułu owa płatność dotyczyła,

2. niewyjaśnianie przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności: faktu czy w sytuacji zapłaty przez pozwanych czynszu dzierżawnego za rok 2010/2011 bez pokwitowania, pozwani nie uregulowali w ten sam sposób czynszu dzierżawnego za rok 2011/2012, w sytuacji gdy z ustalonych zwyczajów miejscowych w sposób jednoznaczny wynika, iż wszelkie transakcje między stronami były dokonywane w nieformalny sposób,

- faktu czy spotkanie z pozwaną R. G. (1) i świadkiem H. Ś. faktycznie miało miejsce na parkingu przy ulicy (...) w K. w miesiącu grudniu 2010 roku i dotyczyło wręczenia pieniędzy tytułem nieuregulowanej ceny sprzedaży nieruchomości czy spotkanie to miało miejsce w późniejszym okresie, a tj. w 2012 roku i dotyczyło zapłaty czynszu dzierżawnego za rok 2011/2012, w sytuacji gdy okoliczność ta ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych rozstrzygnięcia polegający na przejęciu, iż:- twierdzenia pozwanych co do zapłaty przez nich kwoty 7.000 złotych są niekonsekwentne z uwagi na fakt, iż we wniesionym przez nich sprzeciwie twierdzili odmiennie, iż za pierwszy rok dzierżawny uregulowali kwotę 7000 zł, a za drugi nic, w sytuacji gdy treść sprzeciwu jest zbieżna z późniejszymi twierdzeniami pozwanych.

Powodowie wyrok zaskarżyli co do punktu 2, w zakresie oddalającym powództwo w wysokości 1308,62zł oraz w konsekwencji co do punktu 3 wyroku orzekającego w przedmiocie kosztów procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili naruszenie :

-przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.:

-art. 233 kpc przez dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego tj. zeznań świadków M. W. (1) oraz R. G. (2) poprzez stwierdzenie, że świadkowi Ci relacjonowali jedynie to co przekazała im powódka a powyższe miało się ograniczać jedynie do tego, że pozwany Z. G. miał przyjechać i rozliczyć się z M. W. (1) podczas gdy:

- z zeznań świadka R. G. (2) jasno wynika, po pierwsze, iż pozwana (nie pozwany) faktycznie przyjechała do świadka (a nie miał/miała w planach) oraz, że następnie świadek odesłał pozwaną do świadka M. W. (1), po drugie że w 2010r. zanim doszło do przejęcia przez pozwanych ziemi w użytkowanie świadek przeprowadził z powódką rozmowę, w której powódka przekazała mu iż ustaliła ze stroną pozwaną ekwiwalent pieniężny za dzierżawę ziem w postaci zwrotu wartości tony zboża oraz robocizny samego świadka,

- z zeznań świadka M. W. (1) wynika, iż nie tylko od powódki ale również od świadka M. G. otrzymał informacje, iż zostanie mu spłacona wartość pożyczonego zboża na zasianie 4 ha ziemi należącej do powódki.

- art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, że strona pozwana wskazując, że „w zamian za zebranie plonów z obsianych przez powódką działek i uprawę pozostałych mogła ona (strona powodowa) odebrać dopłaty obszarowe za rok gospodarczy (...) i to w istotnej wysokości (czego powódka nie kwestionowała)” - ma znaczenie dla przedmiotowej sprawy i z tej przyczyny „należało uznać, iż strona powodowa nie udowodniła swoich twierdzeń.” podczas gdy powyższa okoliczność pozostaje bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy (podobnie jak fakt braku żądania zapłaty za prace i materiał siewny przez świadków M. W. (1) i R. G. (2) od powódki)

- art. 233 § 1 poprzez wybiórczą ocenę dowodu z przesłuchania strony powodowej i ustalenie że „nie wiadomo w jaki sposób powódka miała ustalać wysokość kwoty, którą mieli zwrócić pozwani, jeśli nie wiedziała ile materiału siewnego było przeznaczone na obsianie pól (istnieją rozbieżności w pozwie i zeznaniach M. W. (1))” podczas gdy różnice te są nieznaczne i różnią się jedynie 100 kg danego rodzaju zboża.

W związku z powyższym powodowie wnosili o:

-zmianę przedmiotowego wyroku poprzez dodatkowe zasądzenie od strony pozwanej solidarnie na rzecz strony powodowej kwoty 1308,62zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 31 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty

-zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych uwzględniających obie instancje.

alternatywnie wnosili o: -uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w przypadku uznania przez Sąd, iż Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub sprawa wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego.

-zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacja jako bezzasadne podlegają oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za całkowicie chybiony należało uznać podniesiony przez apelujących zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, dokonanej wybiórczo i wbrew zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew stanowisku skarżących przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów odpowiada zasadom powołanego wyżej przepisu ustawy, zaś wszechstronna analiza materiału dowodowego pozwoliła dokonać temuż Sądowi prawidłowych ustaleń zarówno co do stosunku prawnego łączącego strony jak i zakresu i rozmiaru spełnienia świadczeń przez pozwanych.

Przechodząc do szczegółowego omówienia podniesionych w apelacji zarzutów nie można podzielić stanowiska skarżących pozwanych, iż Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że zebranego materiału dowodowego wynika, aby pozwani nie zapłacili czynszu dzierżawnego w kwocie 7000 zł za rok 2011/12.

Jak wynika bowiem z prawidłowych ustaleń Sądu pierwszej instancji, które Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, twierdzenia pozwanych były niekonsekwentne z tym, co wskazali w sprzeciwie, gdzie początkowo twierdzili, iż jedynie za pierwszy rok dzierżawy przekazali 7000 złotych, a za drugi nic bo nie zebrali plonów, a tym, co później zeznawali. Trafnie zauważył Sąd Rejonowy, że przeciw wiarygodności pozwanych świadczą okoliczności sprawy, w sytuacji istniejącego już między stronami konfliktu w 2012 roku, nieprawdopodobnym jest aby nie zażądali oni pokwitowania za przekazaną kwotę 7000 złotych. Dlatego też zasadnie Sąd Rejonowy w tym zakresie nie dał też wiary zeznaniom matki pozwanej – świadka H. Ś. – wskazując na ich ogólnikowość, brak precyzji.

W zakresie apelacji powodów, Sąd Rejonowy prawidłowo także ustalił, że z uzgodnień między stronami wiosną 2010 roku nie wynikał obowiązek zapłaty przez pozwanych powodom czynszu dzierżawnego za rok 2009/2010 w wysokości 621,45 zł i zwrot kosztów za orkę w wysokości 461,60 zł .

Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego , że powodowie mimo obciążającego ich ciężaru udowodnienia nie wykazali zawarcia takiej umowy (art. 6 k.c.).

Sąd Rejonowy trafnie zauważył, że rozbieżności w zaoferowanym w tym zakresie materiale dowodowym , dotyczyły także wysokość kwoty, którą mieli zwrócić pozwani, ilości materiału siewnego , który miał być przeznaczony na obsianie pól, jak też powierzchni pola zaoranego. Sąd Rejonowy swe stanowisko obszernie i przekonująco uzasadnił. Notabene jak wynika z zeznań M. W. to nawet nie doszło do ustaleń czy i od kogo ma otrzymać zwrot za ziarno i orkę.

Zarzuty powodów uznać należy więc za polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy z mocy art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając.